

Neděle vzkříšení

Osmý den: první den nového stvoření

“Radujte se, že vaše jména jsou zapsána v nebesích.”

Lukáš 10:20-24

Sedmý den Hospodin dokončil stvoření a odpočinul. Sedmý den Kristus dokončil své pozemské dílo a byl pohřben.

Osmý den začal Bůh tvořit nové nebe a novou zemi. Vzkříšení není nic menšího než naplnění Boží odvěké touhy být jedno s člověkem. Umiráme sami sobě spolu s Ježíšem a spolu s ním vstáváme k životu v Bohu. Ne až potom, ale už teď a tady, v celém způsobu našeho života. Krok za krokem, s vědomím, že nadále žijeme a máme své jméno v časnosti, ale rodí se v nás a silí věčná identita zakotvená v Bohu, naše právě já.

Otázky k rozjímání:

Přijal jsem spolu s Ježíšovým křížem i vzkříšení k novému životu? Věřím, že ten nový, věčný život už je nabízenou skutečností pro můj nynější život, směřující k věčnosti v Bohu?

Milí přátelé,

Rádi bychom vás tímto pozvali ke společné cestě s Ježíšem v době Velikonoc. Jsme přesvědčeni o tom, že následování Ježíše není prvotně otázkou víry v události před 2000 lety a v jejich spasitelskou moc, či pouze následování jeho životních principů, ale že je to především ochota kráčet v našem vlastním životě stejnou cestou, kterou krácel Ježíš sám – cestou sebeodevzdání a nelpění na sobě samém. Tak jako ke Vzkříšení vedla cesta pouze přes kříž, vede pro nás cesta k Životu pouze skrze dobrovolnou smrt našeho ega a připoutání k němu. Přijměte tedy pozvání na cestu spolu s Ježíšem v tomto velikonočním týdnu.

Na této cestě bychom vás rádi provázeli připomenutím Božího slova a zamyšlením na jednotlivé dny tohoto týdne. Na Velký pátek jsme pro vás připravili sedm zastavení nad událostmi Ježíšovy cesty na kříž, které se pokoušíme propojit s našimi vlastními životy.

Každý den od pondělí do neděle si vyhraďte soustředěný osobní čas s Ježíšem a můžete k tomu využít tohoto průvodce. Doporučujeme dát tomuto setkání velkou prioritu, jako když se máte sejít s opravdu mimořádným člověkem.

Velký pátek jsme zamýšleli něco jako “křížovou cestu”, ale jelikož nemůžeme organizovat setkání více lidí, je na vás, jak a kde ji udělat. My jsme pro vás navrhli okruh v Těrlicku-Hradišti, kde jsme předběžně vyjednali otevření krásně zrekonstruované kaple, kde pro vás připravíme Večeři Páně.

Aktuální informace budeme dávat na stránku cbhavirus.cz/velikonoce.

Doporučení pro osobní ztišení:

- Připravte si klidný prostor pro sebe na cca 30 minut.
- Na úvod se můžete krátce ztišit (např. stručnou modlitbou, písní) a oprostít se od událostí tohoto dne.
- Přečtěte si zamyšlení na daný den i s otázkami.
- Věnujte se chvíli rozjímání nad daným zamyšlením a otázkami.
- Nakonec zkuste věnovat určitý čas (např. 10 minut) úplnému ztišení před Bohem – odevzdejte celého/ celou sebe do Jeho rukou.

Pondělí

Evangelium: Bůh dává svého Syna

“Nebo tak Bůh miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný.” Jan 3:16

Naprostou celou existenci stvořeného světa, včetně života každého z nás, má jediného původce, který dává smysl všemu – Hospodina, Boha stvořitele, dárce Života. Smysl našeho zrození, stejně jako smysl trvání našeho života i toho, co má přijít potom, se dá shrnout toutohou: “Být v Bohu, který tak miloval svět, že mu dal sám sebe.” Kristův příchod na svět nebyl záchranným plánem B, když přišel hříšník, ale právě tím, co už před stvořením Bůh zamýšlel – v Kristu dát sám sebe svému stvoření, aby tato láska zrodila ve stvoření víru, lásku a touhu dát Bohu celý ten stvořený život, ať k němu patří cokoliv, dobrého i nedobrého. Boží evangelium je ještě větší než dobrá zpráva o vykoupení z hříchu. Je ještě lepší zprávou o Boží odvěké lásce a touze připojit nás k sobě samému jako jemu rovnocenné bytosti, Boží děti.

Otázky k rozjímání:

Kým je pro mě Bůh?

Dokážu ho vnímat jako někoho, kdo mi dává život – radostný i neradostný – jako způsob, kterým ke mně přichází?

Má Boží láska v mých očích nějaké hranice?

Bílá sobota

Spočinutí v Bohu

“Pojďte ke mně všichni, kdo se namáháte a jste obtíženi břemeny, a já vám dám odpočinutí.” Matouš 11:28

Tak, jako Stvořitel sedmého dne odpočinul a tento den posvětil i pro člověka, tak Kristus sedmý den ležel v hrobě a dal tak nový rozměr našemu odpočinutí. Bez Krista, mimo Krista je jakékoli odpočinutí jen velmi dočasnou regenerací sil. V Kristu je to jiné. Kdo se vkládá do Božích rukou, zažívá nejprve naprostou bezmoc a nejistotu, nepadá do rozestlané postele, ale do temné prázdnoty. Kristus zemřel a byl pohřben. Ale zemřel v důvěře, že v té prázdnotě ho zachytí Otcova náruč a že ho neponechá v moci smrti. Převratný význam odpočinutí v Boží náruči není v pohodovém pobytu ve wellness centru, ale právě v tom definitivním odpoutání se od zbytku toho, co máme v ruce, a v důvěrném vložení naprostu všeho do Otcovy ruky.

Kdo umírá svému životu spolu s Kristem, zažívá opravdové spočinutí v Boží náruči, které je ale podmíněno tím, že zcela všechno, i život sám, pouštíme z vlastních rukou a spolu s Kristem vkládáme do Otcových rukou svého ducha, jako Děti do rukou Otce. Ve víře, že náš hříšník je přikryt, odpuštěn, náš život je skryt spolu s Kristem v Bohu. Ale čekáme na rozbřesk nového dne, kde se teprve ukáže, jestli naše víra není marná.

Otázky k rozjímání:

Které věci mě právě teď tíží? Jsou mezi nimi mé pracovní povinnosti? Rodičovský a manželský závazek? Samota? Služba Bohu? Selhání, pocit viny? Pocit marnosti? Smutek? Nedostatek peněz? Zůstávám v těle a nesu dál jeho úděl, přesto – co by znamenalo zemřít všem těm břemenům spolu s Kristem?

Jsem ochoten zažít naprosté odevzdání Bohu, v nejistotě, jak to dopadne?

Šesté zastavení: vzdal se odplaty

Ježíš řekl: “Otče odpusť jim, vždyť nevědí, co činí.”
Lukáš 23:32-43

Jestli byl na světě někdo, kdo měl nárok na satisfakci, pomstu, odplatu, pak to není nikdo z nás, ale Ježíš. Už v Getsemane při pohledu na spící učedníky by měl tento nárok, tím spíš každé další setkání se surovostí, nespravedlností a ponižováním každého dalšího člověka. Za celou dobu nic jako čekání na odplatu ani v náznaku nepozorujeme. Neuvěřitelné! Ale skutečné. Pro nás často v rovině utopie, která se může stát naším životem.

Připojme se k Ježíšovi a vzdávejme se nároků na odplatu i za ty nejmenší věci, které se nám dějí, tím spíš ty velké, které činí někoho z lidí naším nepřítelem.

Sedmé zastavení: vzdal se role hrdiny

“Ježíš zvolal mocným hlasem: “Eli, Eli, lema sabachthani?”, to jest: “Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil?”
Matouš 27:45-54

Celá Ježíšova cesta na kříž byla zarámována slabostí. Nevidíme mocného hrdinu, ale zápasícího muže, který v Getsemane prosí Otce, aby našel jinou cestu. Ale jde dál a zažívá bičování a bití. Není silný, aby vůbec došel na Golgotu, musel jeho kříž nést náhodný kolemjdoucí. Poslední slova patří Bohu, ne v hrdinném výkřiku, ale v děšivé otázce, Bože, proč? Ježíšova cesta není cestou hrdiny, této role se vzdal, a naopak přijal úděl slabého, bitého, nechápajícího človíčka, který sotva popadá dech.

Připojme se k Ježíšovi a učme se dobrovolně opouštět pozici hrdinů, kteří vše zvládnou, a přijímat úděl chatrných človíčků, kteří svou sílu hledají v odevzdávání se do Otcových rukou.

Úterý

Cíl evangelia: spojení Boha a člověka

“Slávu, kterou jsi mi dal, dal jsem jim, aby byli jedno, jako my jsme jedno – já v nich a ty ve mně; aby byli uvedeni v dokonalost jednoty a svět aby poznal, že ty jsi mě poslal a zamiloval sis je tak jako mne.” Jan 17:22-23

Při četbě Ježíšovy modlitby k Otci zaznívá odvěké evangelium. Nejde v něm o nic menšího než o Boží touhu, abychom byli součástí Jeho života úplně stejně, jako Otec je v Synu a Syn v Otci. Syn, Kristus Pán, se právě proto ztotožnil s námi, abychom v něm poznali tuto Boží touhu, přijali znovuzrození a už tady na světě zažívali život, ve kterém nás Duch svatý krok za krokem proměňuje do Kristovy podoby a sjednocuje nás s Bohem. Poznáváme, že k tomu používá formování Písmem, modlitbou a společenstvím Církve, ale nutnost proměny poznáváme ve všech obtížích života, ve kterých se dotýkáme naší zranitelnosti a staré podstaty.

Otázky k rozjímání:

Co pro mě znamená, že jsem v Kristu Božím dítětem? Jaký dopad do mého každodenního života to má? Pokud procházím nějakou těžkostí života, jakou konkrétní změnu čekám, když tu těžkost odevzdávám Bohu? Věřím a přijímám, že Bůh touží po sjednocení právě se mnou?

Středa

Brzda evangelia: Ego – „falešné já“

„Amen, amen, pravím vám, jestliže pšeničné zrno nepadne do země a nezemře, zůstane samo.“ Jan 12:24

Hlavní překážkou pro naše spočinutí v Bohu a život žitý v jednotě s Ním je naše ego, nebo také samosvojnost či falešné já (*pšeničné zrno* v biblickém podobenství). Nejsou to naše „špatné“ vlastnosti nebo skutky, naše nedokonalosti, poklesky, chyby. Mnohem závažnějším problémem je naše silná vnitřní tendence připoutávat se k naší představě o tom, kdo jsme a jací chceme být a také touha po kontrole nad vlastním životem. Jako křesťané se snažíme být dobrými rodiči, zodpovědnými pracovníky ve společnosti i v církvi, snažíme se být obětaví, jednat morálně, být vzdělanějšími – a na tom samotném není nic špatného. Problém nastává, když se s čímkoliv z toho ztotožňujeme, odvozujeme od toho naši vlastní hodnotu, podvědomě věříme, že si svým dobrým počínáním můžeme zasloužit Boží lásku či náklonnost druhých, že se můžeme vlastním úsilím stát dobrými. Tím však klameme sebe sama, klademe důraz na svou kontrolu, na důležitost vlastního úsilí a oddělujeme se tak od Boha i od lidí. Není v lidských silách se od tohoto sklonu plně osvobodit, vždy se nepozorovaně vkrádá do našich srdcí i myslí a nezbyvá než být neustále bdělými a upřímně sebe sama zkoumat.

Otázky k rozjímání:

S čím v životě právě teď nejvíce spojuji svou hodnotu, co mi přináší dobrý pocit ze sebe sama? Kde jsem v posledních dnech či týdnech hmatatelně pocítil projev svého ega a samosvojnosti? Jak a kde se nejvíce projevuje má touha po kontrole nad vlastním životem?

Čtvrté zastavení: vzdal se společenského uznání

“Když Herodes Ježíš spatřil, velmi se zaradoval; už dávno si ho totiž přál vidět, poněvadž o něm mnoho slyšel, a doufal, že uvidí, jak dělá nějaký zázrak. Kladl mu mnoho otázek, ale on mu na nic neodpovídal. Byli přítomni i velekněží a zákoníci a neústupně na něj žalovali. Tu se od něho Herodes se svými vojáky pohrdavě odvrátil, vysmál se mu, dal ho obléci ve slavnostní šat a poslal ho zase k Pilátovi.” Lukáš 23:1-25

Ježíš se vzdal jakéhokoliv společenského uznání a moci. Opět měl možnost se hájit, ale neudělal to. Kdyby chtěl, mohl získat ve svém životě velkou moc a vliv a dokázat ve své době mnoho věcí, ale neudělal to. Dobrovolně se vzdal své moci, dobrovolně si zvolil bezmoc. Je nám vlastní a přirozeně lidské toužit po moci a kontrole - tato touha má mnoho podob a mnohdy si ji neuvědomujeme. Můžeme toužit například po kontrole ve vztazích, po vlivu ve společnosti či skupině, po kontrole nad dětmi, nad vlastním tělem a zdravím, nad pravidly, nad vlastní kariérou a životním atd. Je důležité věnovat úsilí zkoumání, kde všude se skrývá a projevuje naše touha po kontrole a moci a dobrovolně se jí vzdávat.

Připojme se k Ježíšovi a učme se dobrovolně pouštět naši touhu po moci a kontrole.

Páté zastavení: vzdal se soucitu

Ženy nad ním nařikaly a oplakávaly ho. Ježíš se k nim obrátil a řekl: “Dcera jeruzalémská, nade mnou neplačte! Plačte nad sebou a nad svými dětmi.” (Lukáš 23:26-31)

Tak by se nabízelo přijmout lítost žen a politovat se, vidět v sobě nejubožejšího z lidí, který si zaslouží lítost všech. A Ježíš jde dál, aniž by tuto sebelítost přijal, naopak se jí veřejně a dobrovolně vzdal. Ne proto, že by byl tak silný, ale proto, že i v tak těžké chvíli viděl dál, viděl k budoucímu údělu těch litujících žen. Láska k lidem mu dala svobodu odmítnout sebelítost a neztratit ze zřetele cíl svého života - přiblížit se k člověku a člověka přiblížit k Bohu.

Připojme se k Ježíšovi a učme se vidět uprostřed našich bolestí bolest druhých lidí.

Třetí zastavení: vzdal se své náboženské jistoty

„Někteří pak vystoupili a křivě proti němu svědčili: „Slyšeli jsme ho říkat: Já zbořím tento chrám udělaný rukama a ve třech dnech vystavím jiný, ne rukama udělaný.“ Ale ani zde se jejich svědectví neshodovala. Tu velekněz vstal, postavil se uprostřed a otázel se Ježíše: „Nic neodpovídáš na to, co tihle proti tobě svědčí?“

On však mlčel a nic neodpověděl.” Marek 14:53-65

Ježíš nelpěl na tom, aby byl viděn jako dobrý z náboženského pohledu, ani neobhajoval a nebojoval za svou pravdu – ačkoliv na to měl od Otce moc i velké poznání. Svobodně se vzdal této možnosti, pouze zopakoval a pravdivě potvrdil to, kým je - nebil se za pravdu, ale byl pravdou, ačkoliv věděl, že jej to bude stát život.

V našich životech může být paradoxně překážkou na cestě k Bohu naše “náboženské ego” - naše ztotožnění s “bytí křesťanem”. To nám může poskytovat určitý druh jistoty a identity, na niž můžeme stavět naši hodnotu, můžeme mít tendenci cítit se díky tomu čistší, morálnější a tudíž lepší, než druzí (nemorální, selhávající). Také můžeme chtít bojovat za “naši křesťanskou pravdu” proti pravdě druhých. Ježíš nás vyzývá k tomu, abychom se vzdávali naší touhy mít náboženskou jistotu či pravdu - volá nás, ať na ničem z toho nelpíme, ale ať v první řadě žijeme pravdu a žijeme pravdivě (opravdově a upřímně). Ať neusilujeme o to být viděni jako dobří, ale ať necháváme Boha, aby v nás vytvářel svou milostí dobro, abychom díky Němu žili v dobro a pro dobro - ať nás to stojí cokoliv.

Připojme se k Ježíšovi a vzdejme se dobrovolně naší touhy po náboženské jistotě.

Zelený čtvrtek

Překonání překážek: umírání sobě

„Neboť kdo by chtěl zachránit svůj život, ten o něj přijde; kdo však přijde o život pro mne, zachrání jej.“ Lukáš 9:24

Ježíš nás opakovaně vyzývá, ať jej následujeme – tedy ať podstupujeme stejnou proměnu, jakou podstoupil on skrze smrt a vzkříšení. Ježíšova cesta na kříž byla zejména projevem ochoty nenechat si pro sebe vůbec nic – ani svůj vlastní život. Je to nejradikálnější projev vzdání se sebe sama. Jsme zváni ke stejné cestě nelpění na sobě samých. Přirozené je nám však vlastní přesný opak – budovat svůj život, mít jej pod kontrolou, udržet si jej (mnohdy ve velmi ctnostné a dobré podobě). Naše neúspěchy v našich plánech a představách o životě, naše ztráty, selhání, prohry – to vše prožíváme jako smrt části sebe, našich představ o sobě a instinktivně se jim snažíme vyhnout. Ježíš nás však povzbuzuje, ať se s důvěrou v Boží lásku necháme těmito okamžiky proměnit a osvobodit od sebe sama. Není to výzva k masochismu, k askezi či k sebeodmítání. Právě naopak – pouze člověk, který se plně přijímá v dobrém i ve zlém, jako nás přijímá Bůh, se dovede přestat zabývat sám sebou a odevzdat se, pustit sebe sama. Nemáme tyto bolestné okamžiky vyhledávat, ale když přicházejí, s důvěrou v Boží lásku je můžeme přijímat a odevzdávat se skrze ně hlouběji do Božích rukou. Každá dobrovolná kapitulace na část svého připoutání k dočasnému falešnému já vytváří nový prostor pro působení Božího Ducha a Jeho nový život v nás.

Otázky k rozjímání:

Jaká příležitost pro osvobození od sebe sama se mi v tomto období nabízí? V jaké oblasti je pro mě nejtěžší pustit kontrolu nad svým životem a samým sebou? Důvěřuji skutečně této cestě sebe-pouštění jako cestě znovuzrození?

Velký pátek

Cesta s Kristem na kříž

„Kdo chce jít za mnou, zapří sám sebe, nes každého dne svůj kříž a následuj mne.“ Lukáš 9:23

Události Velkého Pátku v plnosti odkrývají jádro Ježíšovy cesty a toho, co nás chtěl naučit – nelpět na sobě a svém já, ale vydat se a pustit plně do Božích rukou. I ve smrti. Ježíš nechce primárně náš obdiv a vděčnost, ale volá nás, ať se připojíme k Němu se svým vlastním křížem – tedy ať se znovu a znovu sebeodevzdáváme v našich každodenních a časných okolnostech.

Na cestě směrem na kříž se Ježíš musel vzdávat postupně úplně všeho. Pojdme si dnes projít události Velkého Pátku z trochu neobvyklého pohledu. Z pohledu toho, čeho všeho se Ježíš musel cestou na kříž vzdát a jak to souvisí s oblastmi, ke kterým jsme my sami ve svých životech připoutávání a tudíž nám brání v zakotvení našeho já a naší existence v první řadě v Bohu.

Projděme si takto na dnešní křížové cestě postupně 7 zastavení nad jednotlivými momenty z Ježíšovy cesty na kříž.

První zastavení: vzdal se svobody

“Vrat’ svůj meč na jeho místo. Či myslíš, že bych nemohl poprosit svého Otce, a poslal by mi ihned víc než dvanáct legií andělů? Ale jak by se potom splnila Písma, že to tak musí být?” Matouš 26:47-56

Není nám příjemná představa nechat druhé do nás kopat a nebránit se. Obecně je to nesmysl, ale Ježíš se vzdal své svobody s jasným záměrem přiblížit se k člověku, jehož hřích ho nutí bojovat proti druhým lidem i proti Bohu. Ježíš se stal dobrovolně zajatcem, aby svým nepřátelům, hříšným lidem, ukázal, že s námi bojovat nebude, nebude nás ani soudit, bude nás pouze navzdory naší zlobě milovat.

Připojme se k Ježíšovi, přijímejme jeho bezvýhradnou lásku a vzdávejme se vlastní svobody proto, aby konkrétní lidé kolem nás pocítili tuto lásku vůči nim.

Druhé zastavení: vzdal se svých přátel

“Tu se Pán obrátil a pohleděl na Petra; a Petr se rozpomenul na slovo, které mu Pán řekl: „Dřív, než dnes kohout zakokrhá, zapřeš mne třikrát.“ Vyšel ven a hořce se rozplakal.” Lukáš 22:31-62

Jedním z nejběžnějších závislostí dnešní doby je, co si druzí o mě myslí, jestli mě dostatečně uznávají, zvláště má přátelé. Pro dosažení uznání druhými jsme schopni udělat či neudělat opravdu mnoho. Je to přirozená potřeba, ale zároveň nedosažitelný cíl, který velmi často zastírá opravdové životní hodnoty. Ježíš věděl, že tlak okolí způsobí jeho opuštění učedníky a dokonce zapření Petrem. Jeho cílem ale nebylo uznání lidí, ale přiblížení se k nim. A to se podařilo, jen když se vzdal své vlastní potřeby po uznání. Nelpěl na něm a proto se nezhroutil, když ho všichni opustili, přestože mu jistě zůstala velká bolest a zklamání. Ale jeho touha přiblížit se právě k těm nestálým přátelům byla mnohem větší.

Připojme se k Ježíšovi a odevzdávejme do Otcových rukou naši závislost na pohledu a názoru druhých lidí na nás, ne pro naši ochranu a jako projev sebestřednosti, ale jako projev naší touhy spolu s Kristem se přiblížit právě těm, kteří jsou vůči nám tak nestálí v názorech a někdy i velmi krutí. Tím víc nám pak vyniknou přátelé, kteří mají podobný postoj k nám.